

GALEA

ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT GALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 22, iunie, 2011

2 iunie – Joi – Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor); Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Sf. Nichifor Mărturisitorul, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Ev. Luca 24, 36-53

„În vremea aceea, după ce S-a sculat din morți, Iisus a stat în mijlocul lor și le-a zis: *Pace vouă*. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh.

Și Iisus le-a zis: *De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am*.

Șizicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se,

El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. Și luând, a mâncat înaintea lor. Și le-a zis: *Acestea*

sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi.

Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi. Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.

Voi sunteți martorii acestora. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat.

Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.

Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin”.

CVPRINS:

Iubirea exagerată față de animale	pag. 2
Unitatea Bisericii	pag. 3
Pelerin – Mănăstirea Caraiman	pag. 4
Despre nașterea Bisericii creștine	pag. 5
O privire sinceră spre noi înșine	pag. 6
Împreună cu toți sfinții	pag. 7
Ținuta între rânduială și modă	pag. 8
Sfinții români – eroii credinței noastre strămoșești ...	pag. 9
Cuviosul Irodion, un nou sfânt în calendarul ortodox ...	pag. 10
Pagina copiilor	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Scrisoare de 1 lunie, adresată medicilor ginecologi ...	pag. 12
Cuvânt filocalic	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lauda”. (*Psalmi* 83, 4)

„Omul este dispus să fie recunoscător părinților, când aceștia nu mai sunt.” (*Japonia*)

„Ține drapelul sus cu dragoste, căci pacea e de 4 ori mai bună decât dreptatea.”

Iubirea exagerată față de animale

Animalul a ajuns pentru unii dintre noi să înlocuiască prietenii sau chiar rudele. Întâlnești persoane care vorbesc despre câini ca despre copiii lor. Am rămas uimit când cineva mi-a spus: „Hai să-ți arăt băiatul meu”, și în loc de o ființă umană, mi-a fost dat să văd un câine.

Observ că e la modă terapia cu ajutorul animalelor. Pentru probleme cardiace ai nevoie de un papagal, deprimarea poate fi înlăturată cu ajutorul pisicilor etc. Nu ar fi exclus ca în câțiva ani să întâlnim medici care să ne prescrie nu doar medicamente, ci și animale de companie.

Și pentru că mai toată lumea are un câine sau o pisică, s-a trecut la un alt registru: animale exotice – scorpioni, porcușori de Guineea, șerpi, iguane. În curând vor apărea și ele în fotografii, făcând parte din familie.

Prosperă frizeriile canine. Afli că nu e vorba de un simplu tuns, ci că are nevoie de o anumită coafură. Iar în unele frizerii este nevoie de programare.

Nu se mai ține seama de vecini. Unora nu li se

„De ce? Cum? Unde? Cu ce? Cine? – sunt întrebări pe care le punem și la care răspundem de zeci de ori în fiecare zi. Se poate spune că ele fac parte din viața noastră. De fapt, întrebările sunt motorul existenței noastre.

Ele sunt forța care pune în mișcare gândirea noastră și tot prin ele lumea se află într-o permanentă transformare. Fără ele viața nu ar fi decât o așteptare continuă, niciodată împlinită.

Există însă și întrebări mai profunde pe care orice om și le pune măcar o dată în viață. Cine sunt eu? Ce se întâmplă după ce mor? De ce este lumea așa de nedreaptă? – sunt astfel de întrebări la care numai Dumnezeu poate răspunde. De fapt, a și făcut-o prin Cuvântul Său, Sfânta Scriptură. Revista noastră își propune să vă ajute să găsiți aceste răspunsuri.

Pe vremea Imperiului Roman, când Roma era considerată capitala lumii de atunci, se spunea că toate drumurile duc la Roma. Citind această revistă veți descoperi împreună cu noi că toate întrebările duc la Dumnezeu.”

Îngerul lui Dumnezeu, care ești păzitorul nostru, luminează-ne în această noapte, păzește-ne, povățuiește-ne și ocrotește-ne pe noi, care suntem încredințați ție, prin mila lui Dumnezeu. Amin!

pare nefiresc ca un câine să latre la ora trei dimineața. Și pentru câteva minute bune. Nu avem dreptul să ne ridicăm împotriva acestora, pentru că suntem catalogați drept „neadaptați”. Așa că trebuie să ne resemnăm și să ascultăm în voie „lătratul”, de bucurie sau de durere al câinelui. Rezultatul este cutremurător: stăpânul preferă să nu mai vorbească cu vecinii, dar să nu-i îngrădească „libertatea” câinelui. În astfel de situații, animalul este mai presus de om.

Pe zi ce trece, întâlnești din ce în ce mai multe persoane care nu mai vorbesc de rude sau de prieteni, ci de aventurile făpturilor canine; persoane care cheltuiesc foarte mult pentru hrana animalelor lipsite de stăpâni.

Unele animale au ajuns să aibă și pagină personală pe Facebook. Am auzit că există un cățel din rasa pomeranian, cu numele Boo, care are peste un milion de fani. Dacă îți dorești și tu unul la fel, trebuie să

plătești în jur de 2.000 de euro.

Nu mai știm ce este important și ce nu. Vedem din ce în ce mai mulți tineri care refuză să aibă un copil, dar își doresc arzător un animal.

Nu sunt împotriva animalelor, dar trebuie să înțelegem că oricât de frumoase și inteligente ar fi, ele nu pot suplini o ființă umană.

Adrian Cocoșilă

www.crestinortodox.ro

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Buțu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

5 iunie – Duminică – Sf. Mc. Dorotei, Episcopul Tirului; Sf. Mucenici: Marchian, Nicandru și Leonid; Duminica a VII-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) – Sf. Ev. Ioan 17, 1-13

„În vremea aceea Iisus, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.“

Unitatea Bisericii

„Părinte Sfinte, întru numele Tău păzește-i pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, așa cum suntem Noi“.

(Ioan 17, 11)

Între Praznicul Înălțării Domnului la cer, la patruzeci de zile de la Sfintele Paști, și Praznicul Rusalilor, facem pomenirea celor 318 Sfinți Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325. Prin Sinod (sinodar) înțelegem adunarea tuturor episcopilor din lumea creștină, iar primul Sinod este cel convocat de Sfântul Împărat Constantin cel Mare la Niceea, lângă Constantinopol, în Asia Mică.

Dumnezeiescul Constantin, luminătorul cel mai iubit de Hristos, începătorul viețuirii ortodoxe, ungându-și mintea cu evlavie, își ia asupra sa prima luptă cu distrugătorul de suflete, preotul Arie din Alexandria.

Ereticul Arie s-a înarmat împotriva ierarhului său, Sfântul Alexandru, ponegrindu-l și lovind cu vorbe otrăvite Biserica lui Hristos și învățăturile curate ale ierarhului.

Toți cei convingși de Arie cu învățătura sa greșită au fost scoși din Egipt, însă totul se răspânda ca o ciumă, deși rămăneau în rătăcirea lor întunecată. Episcopul își cheamă alți frați de slujire pentru a apăra Ortodoxia și chiar trimite scrisori de întărire în credință. Auzind Împăratul Constantin de vestea cea tristă, a chemat printr-o scrisoare oficială pe toți episcopii din Imperiu ca să se adune la Niceea, capitala Bitiniei, să cerceteze problema și să vadăască credința cea adevărată. Au fost primiți cu fast și întâmpinați chiar de cei din Înaltul Sinod al Imperiului. Din cei 318 Sfinți Părinți prezenți, doar 11 „nu purtau în trupul lor semnele Domnului Iisus”, ceilalți purtând semnele prigoanelor și caznelor la care fuseseră supuși. Pavel din Neocezareea a fost tăiat de Liciniu, avea ochii scoși, mâinile și picioarele tăiate, iar alții fuseseră bătuți cu vine de bou.

Așezați într-o frumoasă clădire, sub ochii atenți ai împăratului, au fost cinstiți pentru vredniciile lor.

În fața Sinodului, Constantin pășea cu privirea lăsată și umblet pașnic, scaunul său găsindu-se mai jos decât celelalte.

Le-a adresat cuvânt: „Înainte de toate, Părinții mei, să cercetăm cu grijă limpezirea și stabilirea adevărului nu cu sabia,

ci cu dogmele.”

Și punându-l la zid pe Arie ce era atacat cu mărturii din Vechiul și Noul Testament, au hotărât că Mântuitorul Iisus este Fiul lui Dumnezeu deoființă cu Tatăl și Duhul Sfânt, au alcătuit adevăratul Simbol de Credință, iar pe Arie l-au supus anatemei cu scrierile și predicile sale.

Iar ziua Praznicului Învierii să se țină de obște, de tot neamul creștinesc cu timp comun de înfrânare și rugăciune (postul).

Iar la semnarea actelor (Tomos-ul Sinodal) se spune că doi episcopi au trecut la Domnul, Hrisantie și Musonie.

Au semnat toți, s-au rugat toată noaptea, iar a doua zi au găsit și semnăturile celor doi cu pecețile neatînse, în semn că și aceștia din dincolo de moarte au îmbrățișat hotărârile lor. La masa de obște i-a îmbrățișat pe toți, văzându-i fără ochi, cu mâinile paralizate, chirciți de lovituri, s-a închinat semnelor lor de suferință, iar porfira veșmintelor sale a purtat-o pe trupurile lor.

S-au rugat toți pentru pacea și întărirea împărăției, pentru unitatea episcopilor și smerenia vrăjmașilor. Iar în ziua plecării, în partea de răsărit, ce se cheamă „Mesomfalo”, au izvorât râuri de untdelemn în mijlocul absidei. Ca roadă a rugăciunii lor, izvorul a rămas până azi.

Dumnezeu i-a învrednicit să dea faimă Bisericii și orașului Niceea și au murit bătrâni în cetățile lor, rămânând nesticăcioși – ei, care umpluseră de lumină învățătura Bisericii.

Evangelhia citită în această Duminică ne îndeamnă la unitate, unitatea pe care au arătat-o acești 318 Sfinți Părinți, unitatea de credință.

Sfântul Apostol Pavel scrie efesenilor: „Străduiți-vă să păstrați unitatea Duhului întru legătura păcii. Un singur trup (al Bisericii) și un singur Duh, așa cum ați fost chemați la o singură nădejde, a chemării voastre, un singur Domn, o singură credință, un singur Botez, un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, Care este peste toți și prin toți și întru toți.” (Efeseni 4, 3-6)

La îndemnul de a fi buni creștini, să păstrăm unitatea de credință a Bisericii, ajutând aproapele, iertându-i pe toți, iar prin viața și lucrarea noastră, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ne mântuim sufletele.

Părintele Marius-Olivian TĂNASIE

Pelerin – Mănăstirea Caraiman

Mănăstirea Caraiman este o mănăstire ortodoxă aflată în localitatea Bușteni, la poalele masivului Caraiman. Crucea de pe Caraiman parcă străjuiește poteca ce duce pașii pelerinilor spre mănăstire. Mergând spre telecabina din Bușteni, la un moment dat, pe partea stângă, un indicator și o icoană arată poteca, cu dale de piatră pe alocuri, ce duce spre mănăstire.

Poteca, mergând parcă pe ascuns, pe sub coroanele întunecate ale brazilor, ajunge, în cele din urmă, într-o oază de lumină, masivul Caraiman ivindu-se în toată splendoarea lui. În această poiană, Părintele Gherontie Puiu a ridicat, din mila lui Dumnezeu și cu ajutorul Maicii Domnului, o măreață mănăstire.

Părintelui i-au trebuit ani buni să se așeze aici, dar nu la întâmplare, ci cu îndrumarea Maicii Domnului, care i s-a arătat de mai multe ori în vis, fiindu-i aproape în toate clipele grele. Călugărul spune că, încă de la venirea sa pe lume, s-a simțit neîncetat sub protecția Maicii Domnului, care l-a ales pentru îndeplinirea unei sfinte misiuni: înălțarea unei mănăstiri.

Părintele Gherontie Puiu a ascultat porunca Maicii Domnului și a trăit ca un sihastru timp de zece ani într-o peșteră, până în vara lui 1970. Timp de zece ani, în fiecare noapte, el a privit crucea cea mare de pe Caraiman. Atunci, spune el, „i-am jurat Măicuței Domnului că, dacă mă voi întoarce cu bine în lume, jos, voi construi o mănăstire cu hramul Înălțarea Sfintei Cruci, din curtea căreia să poată fi privită crucea de pe vârful Caraimanului”.

După Revoluția din 1989, el s-a întors la

Mănăstirea Neamț, unde monahii rămași în viață l-au recunoscut, deși trecuseră 30 de ani. A fost uns monah pe loc, apoi a fost înscris la seminar, deși nu avea decât patru clase terminate în satul natal. O săptămână a fost diacon, după care, asta se întâmpla în 1992, episcopul locului l-a uns preot, după „rânduiala lui Melchisedec”, pentru că trecuse de vârsta lui Hristos.

În anul 1995, în timp ce spovedea o credincioasă, părintele Gherontie Puiu, pe atunci preot slujitor la marea Mănăstire Cetățuia din Iași, a avut un atac cerebral, în urma căruia nu și-a mai putut mișca jumătate din corp. A fost internat la spitalul din Tătărași, unde a stat trei luni, după care a fost transferat la sanatoriul din Sinaia. Medicii care l-au îngrijit i-au spus că va fi nevoie de ani buni pentru refacere.

Acolo a stat doar o singură noapte. Aflat într-o rezervă cu încă un preot și cu un creștin, părintelui i s-a arătat iarăși, de data asta foarte de aproape, Maica Domnului. „Te-am adus aici cu o misiune, adu-ți aminte!”, i-a șoptit Preacurata. „Cum s-o îndeplinesc, Măicuță, tocmai acum, când sunt paralizat?”, a întrebat părintele. „Trezește-te, căci nu ești bolnav” i s-a spus. Și îi aduce aminte părintelui, rostind mai apăsător, despre promisiune: Vei găsi un brad cu șase ramuri, lângă o apă curgătoare, pe un plai de unde se vede marea cruce la care te-ai jurat. Acolo să faci mănăstirea”.

După mai multe căutări, în cele din urmă, părintele Gherontie Puiu și-a văzut visul cu ochii, începând în Poiana Palanca construirea unui lăcaș de cult pentru călugări, precum și a unei biserici. La începutul anului 1996, Părintele Gherontie Puiu locuia într-o căbănuță din lemn, în acest loc pustiu la acea vreme.

În mijlocul ei se află un brad retezat de furtună, în care s-a găsit chipul Maicii Domnului, brad ce are forma unui policandru uriaș. În vârful acestuia există o cruce albă, ce se aprinde la lăsarea serii, odată cu iluminatul public al orașului Bușteni. Înăuntrul paraclisului din lemn, construit în jurul copacului minunat, trunchiul este închis între patru pereți din lemn, fiecare latură fiind împodobită cu icoane și cu Sfânta Cruce.

Lucrările la ansamblul monahal de sub Caraiman sunt în plină desfășurare.

Orice ajutor, câtuși de mic, este de folos și aducător de binecuvântare.

Numerele de cont deschis la BRD, Agenția Bușteni, CUI – 16723179

RON – R0 21 BRDE 300 SV 0471 4603 000

Euro – R0 44 BRDE 300 SV 2330 0313 000

Dolari SUA – R0 38 BRDE 300 SV 2329 9463 000

Dolari Canada – R0 85 BRDE 300 SV 1561 0303 000.

crestinortodox.ro

12 iunie – Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile); Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Atonitul; Duminica a VIII-a după Paști (a Pogorârii Sfântului Duh) – Sf. Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12

„Iar în ziua cea din urmă – ziua cea mare a sărbătorii – Iisus a stat între ei și a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit. Deci din mulțime, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul. Iar alții ziceau: Acesta este Hristosul. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis, oare, Scriptura că Hristos va să vină din sâmbânța lui David și din Betleem, cetatea lui David? Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhieriei și la farisei, și le-au zis aceia: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om. Și le-au răspuns deci fariseii: Nu cumva ați fost și voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște Legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El, noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc. Și s-a dus fiecare la casa sa. Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce își urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”.

Despre nașterea Bisericii creștine

„Binecuvântatești, Hristoase, Dumnezeu nostru, Cea ce preaițelepti pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt, și printr-înșii lumea ai vânat, lubitorule de oameni, mărire Ție”.

Așa glăsuiește troparul Sărbătorii împărătești a Pogorârii Sfântului Duh. Se numește sărbătoare împărătească întrucât este închinată lui Dumnezeu, Celui în treime laudat și preamărit, sau uneia dintre persoanele Sfintei Treimi, în cazul de față Sfântului Duh. Este momentul când are loc venirea Duhului Sfânt în chip de limbi de foc, peste Sfinții Apostoli, când ei primesc făgăduința făcută de Mântuitorul, înainte de Pătimirea Sa, că El se va înălța și Îl va trimite pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, zicând: „Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi” (In. 16, 7), deci de a-L trimite pe Duhul Sfânt, făgăduință destinată „vouă este dată făgăduința dată și copiilor voștri și tuturor celor de departe, pe oricâți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru... Deci cei ce au primit cuvântul lui s-au botezat și în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete.” (FA 2, 39 și 41). Acesta este momentul nașterii Bisericii creștine, înțeleasă ca o comunitate văzută a credincioșilor, pentru că în chip tainic Biserica a fost întemeiată prin jertfa de pe cruce, așa cum reiese din cuvintele Sf. Ap. Pavel, adresate episcopilor: „Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (FA 20, 28). Când Duhul S-a pogorât peste Sf. Apostoli, iar aceștia au botezat pe cei care au crezut în ziua Cinczecimii, această comunitate a devenit locul prezenței lui Hristos prin Duhul Sfânt, care-L face prezent, până la sfârșitul veacurilor. Sfântul Ciprian al Cartaginei (+ 258) spune că nimeni nu-L poate avea pe Dumnezeu ca Tată, dacă nu are ca Mamă Biserica! Este foarte important acest cuvânt, mai ales astăzi, când mulți nu mai înțeleg Biserica, când o confundă cu slujitorii apăruiți la știri pentru nu știu ce neputință omenească, fără să țină cont că fiecare creștin în momentul când s-a botezat, a devenit mădular al Bisericii, al Trupului tainic al Domnului, căci „El (Hristos) este capul trupului, al Bisericii” (Col. 1, 18). Și aceștia care sunt fără de păcat și aruncă cu pietre, nu știu că Biserica întemeiată de Hristos nu va fi biruită nici de porțile iadului: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Mt. 16, 18). Aceasta este adevărata, deoarece „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, și ca s-o înfățișeze Siesi, Biserica slăvită,

neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană” (Efes. 5, 25-27).

Sfințenia Bisericii vine de la întemeietorul și capul ei, Iisus Hristos, și de la Duhul Sfânt, prezent în ea, de aceea existența păcătoșilor în Biserica nu afectează sfințenia Bisericii. Toți oamenii sunt păcătoși, fie că recunosc sau nu, dar au posibilitatea de a se curăți și îndrepta prin mijloacele pe care le pune la îndemână Biserica, și anume Sfintele Taine (Botezul – prin care ne curățim de păcatul strămoșesc și celelalte păcate, devenim fii ai lui Dumnezeu, după har, renaștem din apă și din Duh, devenim membri ai Bisericii; Spovedania – prin care ne curățim de păcatele săvârșite după Botez, Împărtășania, prin care, de asemenea, ni se iartă păcatele și dobândim viața de veci...). Și atunci cine poate spune că nu are nevoie de Biserica? Poate în felul acesta putem înțelege mai bine cuvântul Sf. Ciprian al Cartaginei: În afara Bisericii nu există mântuire! Cu toate acestea sunt și din cei ce afirmă: „Eu cred în Dumnezeu, cred în Iisus Hristos, dar nu cred în Biserica”. Atunci, Îl izgonești pe Dumnezeu Care S-a făcut Om pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire, care a venit în mijlocul celor păcătoși, al vameșilor și al desfrânatelor, pentru a-i mântui, pentru a-i face să audă glasul Său, dezlănuindu-le oamenilor iubirea Sa, Îl alungi, prin tăgăduire, pe Cel ce a zis: „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mt. 28, 20).

Cu toate că în Biserica se întâlnesc și păcătoși, și printre cei care vin la biserică din obișnuință, care, după ce și-au făcut semnul crucii, încep a vorbi de rău sau slujitori care au diferite neputințe, încat ți-ar fi greu să crezi că Hristos este în mijlocul lor, totuși „dacă ai fi fost în Ierusalim în Vinerea Mare, când Pilat a arătat mulțimii pe Hristos, plin de sânge și de scuipat, ai fi zis că este desfigurat: «Mulți s-au înspăimântat de El, așa schimonosită Îi era înfățișarea și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii, era disprețuit ca Unul înaintea căruia să-ți acoperi fața...» (Isaia 52, 14; 53, 3); astfel Îl descria, mai înainte văzându-L, Isaia pe Mesia în suferință. El purta pe fața Sa toată desfigurarea lumii și era, totuși, El, Hristosul, Unicul Sfânt. Ei bine, la fel este și cu Biserica Sa. Ea este desfigurată de toate nelegiuirile, de toate crimele, de toate păcatele oamenilor care o compun, inclusiv tu și eu; și, totuși, în ea se ascunde Hristos, iar asupra ei plutește Duhul” (Catehism Ortodox, Via este Dumnezeu, Ed. Harisma, 1992, pag. 337).

Părintele Gheorghe IONAȘCU

13 iunie – Luni – Sfânta Treime; Sf. Muceniță Achilina; Sfântul Trifilie, Episcopul Levcosiei din Cipru – Sf. Ev. Matei 18, 10-20

„Zis-a Domnul: vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut. Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi și una din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munți pe cele nouăzeci și nouă și ducându-se va căuta pe cea rătăcită? Și dacă s-ar întâmpla s-o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci și nouă, care nu s-au rătăcit. Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintr-aceștia mici. De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer. Iarăși grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor“.

O privire sinceră spre noi înșine

Pr. dr. Ioan Valentin ISTRATI

Articolul de față nu este un excurs al nihilismului pur, nici o exortatie către indiferentism moral. Nu e nici măcar o analiză documentată a slăbiciunilor omenești. E o privire sinceră spre noi înșine, dincolo de aparențe, iluzii sau piedestaluri evanescente. La întrebarea „cine-s eu în fața mea?” răspunsul meu e întotdeauna mai adevărat și mai adecvat decât orice caracterizare a altuia. Și la ea nimeni nu poate răspunde, decât noi și Dumnezeu.

Într-o lume în care păcatul e nuanțat, cosmetizat, băgat sub preș, îndulcit cu diminutive ale neputinței, descris ca inofensiv ("nu fac rău nimănui" sau „nu am omorât pe nimeni" sunt două expresii favorite ale disculpării la spovedanie), simpatic chiar, de bun gust ("e cool!") sau la modă ("așa fac toți"), o pătrundere în firea umană pentru a depista neființa răului prezent și lucrător în lume este un demers periculos. Și asta pentru că există șansa ca oamenii să nu te înțeleagă sau să te înțeleagă prost, ca un proroc al moralismului excesiv.

Pentru început trebuie să spunem că orice virtute devine păcat atunci când e făcută din și pentru mândrie. Postul ostentativ, rugăciunea care sfidează, milostenia pentru camerele de luat vederi, semnul crucii pictat îndelung pentru voturi, hărnicia obsesivă (workoholism) pentru o carieră strălucită, blândețea care ascunde lenea și plictisul ontologic, pioșenia care se manifestă acid, lacrimile de crocodil, toate acestea, dacă nu sunt indiferente moral, sunt păcate. Pentru că sunt false, minciuni bine primite de societate, dar care țin până la urmă de tatăl minciunii, adică de diavolul.

Dar dincolo de virtuțile false ale vremii noastre, există ceva mai adânc în firea noastră, ceva de o frumusețe de negrăit, o lumină dincolo de cer, păstrată arzând de Duhul Sfânt: chipul lui Dumnezeu în noi. În acel chip se nasc și se împlinesc virtuțile omenești, datorite prin har de Dumnezeu și scaldate (sau nu) în aurul libertății noastre de fii ai lui Dumnezeu. Ceea ce vreau să spun este că păcatele nu sunt principii fundamentale inventate de cel viclean. De altfel, diavolul nu inventează nimic. El nu este creator, nu a fost și nu va fi în veac. Structura lui de creatură orientată prin mândrie spre înstrăinarea voită de Dumnezeu, Izvorul vieții, nu conține nicio urmă de geniu creativ. E doar imitarea

monstruoasă a lucrărilor lui Dumnezeu, parodia creației, maimuțarea ontologică, prefăcătoria ridicată la rang de artă.

Astfel, cel viclean a luat luminile lui Dumnezeu sădite în firea omenească și le-a clonat nereușit, le-a imitat, inversându-le valoarea de ființă. Păcatele au apărut astfel ca o călcare conștientă a voinii lui Dumnezeu, ca un afront adus firescului dumnezeiesc al făpturii create, ca o negație a iubirii dumnezeiești, ca o fugă din fața Celui ce este pretutindeni și pe toate le plinește. Astfel, vicleniile îngerilor răi și ale oamenilor păcătoși sunt un abuz (hybris – spuneau grecii în vechime), o lipsă de măsură a proporțiilor.

Să vă dau câteva exemple. Iubirea – cea mai importantă valoare a acestei lumi – este născătoare și împlinitoare de viață. Dacă însă iubirea nu este împărtășită, nu trece prin prisma libertății celui iubit, ea devine abuz, viol, durere fără leac și moarte.

De asemenea, mândria este o formă patologică și discreționară a iubirii de sine, care ar trebui să fie fermentul iubirii de Dumnezeu și de ceilalți. Iubirea de argint este o tumoră monstruoasă a simțului prezervării vieții și a grijii față de trup (care sunt ireproșabile).

Mânia este exagerarea dorinței noastre de bine, aprinderea focului nostru interior, care ar trebui să lumineze pe ceilalți, nu să-i ardă.

Lenea este excesul de repaus, eșecul simțului odihnei fericite împreună cu Dumnezeu, „Cel ce Se odihnește întru sfinți“.

Așa că păcatele nu au ființă proprie, sunt doar o pervertire prin voință a valorilor sădite de Dumnezeu în inima noastră. Știind aceasta, cred și sper că vom învăța să fim mai buni, mai fericiți, mai asemănători cu Dumnezeu, desființând păcatele din inima noastră nu ca pe niște fiare atotputernice, ci ca pe niște aberații de voință, săvârșite de noi, și pe care ne stă în putere să le învingem, cu puterea lui Hristos, Cel dincolo de orice păcat. Știind că păcatele sunt doar rătăcirii ale libertății, vom putea pune piciorul în prag pentru viața și veșnicia noastră. De azi înainte, voi voi și voi lucra doar ceea ce îmi este firesc, datorit de Dumnezeu și născător de nemurire.

ziarullumina.ro

19 iunie – Duminică – Sf. Apostol Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare (Lăsatul secului pentru Postul Sfinților Apostoli) – Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) – Sf. Ev. Matei 10, 32-33 și 37-38; 19, 27-30

„Zis-a Domnul către ucenicii Săi: oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Atunci Petru, răspunzând, l-a zis: Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va șede pe tronul slavei Sale, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică. Și mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi”.

Împreună cu toți sfinții

Nimic nu este mai firesc decât ca în prima duminică după Rusalii să-i pomenim pe toți sfinții, pe cei care sunt dovada vie a prezenței și a lucrării Duhului Sfânt în lume.

Pe sfinți îi cinștim pe nume, la sărbătorile lor, calendarul fiind bogat în nume de sfinți, iar duminica aceasta îi adună pe toți la prăznuire pentru viața și darurile lor.

Doar Dumnezeu îi cunoaște pe toți și noi putem fi cu ei la această prăznuire de după Rusalii. Viața

pământească adevărată se deschide cu Învierea Domnului, căci este viața fără de moarte. Ne este dată ca o posibilitate doar de Învierea Domnului. Cum moartea se găsește în păcat, sfințenia se află în nemurire.

Sfinții sunt purtători de Hristos, deci purtători de viață veșnică. Sfințenia este măsura credinței lor, iar măsura sfințeniei lor este dată de rodul credinței. Ei trăiesc cu întreaga ființă în „Cel Înviat” și nicio moarte nu are stăpânire asupra lor. Ceea ce este al lor este mai întâi al lui Hristos și mai apoi al lor. Viața lor este viața Mântuitorului Hristos, repetată în fiecare dintre ei.

Chemarea noastră este să ne sfințim nu doar cu sufletul, ci și cu trupul, nu ca o minune, ci ca o regulă: „Ci după cum Sfântul care v-a chemat pe voi, fiți și voi înșivă sfinți în toată petrecerea vieții.” (1 Petru 1, 15)

Ei săvârșesc faptele lui Hristos, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel către filipeni: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește.” (Filipeni 4, 13)

Dacă muncim cu lucrarea sfinților, ne găsim în cer, chiar dacă pășim pe pământ. Sfinții sunt Evanghelia lui Hristos, continuată de-a lungul veacurilor de neamul omenesc. Aici toate sunt obișnuite, dar uimitoare, pământul devine cer pentru ei, aici „Dumnezeu este în mijlocul dumnezeilor” (Psalmi 81, 1). În viețile fiecăruia a înflorit prin cruce lemnul vieții, al veșniciei, al vieții nemuritoare.

Suntem binecuvântați noi, cei de pe pământ, care ne găsim între adevărații nemuritori, care au biruit orice păcat, orice patimă, orice moarte.

Dacă le vom cerceta viețile, vom vedea cum strălucește în ei puterea harului, vom vedea cum au fost și sunt călăuziți în nevoiță de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care-i aduce la bucuria duhovnicească, acolo unde nu este „nici durere, nici întristare, nici suspin”.

La citirea Vieților lor, alergăm de câte ori ne găsim însetați și înfomețați de dreptatea și adevărul veșnic, de nemurirea dumnezeiască și de viața veșnică. Ei ne mângâie și ne încurajează, ne întăresc și ne înaripează, încât orice necaz pentru noi devine bucurie. În orice ispită, sfinții ne ajută să biruim acum și întotdeauna, ne vor da „armele lui Dumnezeu” ca să risipim orice vrăjmaș. În ei, Hristos se repetă, iar Biserica ne cheamă și pe noi să repetăm viața lui Hristos.

Toți suntem chemați la sfințenie, dar viața sfântă nu putem trăi singuri, ci totdeauna împreună „cu toți sfinții”. „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Amin.

Părintele Marius-Olivian TĂNASIE

24 iunie – Vineri – Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul; (Sânzienele – Drăgaica); Sf. Niceta de Remesiana; Aducerea moaștelor Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava (Dezlegare la pește) – Sf. Ev. Luca 1, 1-25; 57-68, 76, 80

„Deoarece mulți au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi, așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să îți le scriu pe rând, ca să te încredințezi despre temeinicia învățaturii pe care ai primit-o. Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preoțească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta. Și erau amândoi dreptți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului. Dar nu aveau niciun copil, deoarece Elisabeta era steapă și amândoi erau înaintați în zilele lor. Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, a ieșit la sorți, după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templul Domnului. Iar toată mulțimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară și se ruga. Și i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Și văzându-l, Zaharia s-a tulburat și frică a căzut peste el. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu și-l vei numi Ioan. Și bucurie și veselie vei aveași, de nașterea lui, mulți se vor bucura. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură amețitoare și încă din pântecul mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Și pemulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit. Și a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei. Și îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Și am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor. Și poporul aștepta pe Zaharia și se mira că întârzie în templu. Și ieșind, nu putea să vorbească. Și ei au înțeles că a văzut vedenie în templu; și el le făcea semne și a rămas mut. Și când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tănuțit pe sine, zicând: Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea. Și după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. Și au auzit vecinii și rudele ei că Domnul a mărit mila Sa față de ea și se bucurau împreună cu ea. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul și-l numeau Zaharia, după numele tatălui său. Și răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan. Și au zis către ea: Nimeni din rudenția ta nu se cheamă cu numele acesta. Și au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit. Și cerând o tăbliță, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Și toți s-au mirat. Și îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu. Și frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor; și în tot ținutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte. Și toți care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el. Și Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt și a proorocit, zicând: Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său. Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui, iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel”.

Ținuta între rânduială și modă

În trecut, din copilărie până la moarte, cămașa îl însoțea pe țăran. Există o cămașă a duminicilor, a botezurilor, a nunțiilor, a sărbătorilor de peste an, a momentelor îndurerate, o cămașă a fecioriei și a văduviei, etc. Nimic din îmbrăcămintea țăranului nu dădea impresia unei neglijențe, a ceva scăpat de sub control.

În zilele noastre, îmbrăcămintea nu mai are nimic în comun cu cea din trecut. Cămașa de care aminteam este întâlnită mai mult în muzee. Acum îți este dat să vezi o persoană în costum, dar încălțată cu teniși. Ceea ce altădată părea nefiresc, acum este la modă.

Dacă în vechime aveai o cămașă pentru mersul la biserică și o alta pentru lucrul de la câmp, astăzi, tânărul merge la operă așa cum ar merge în parc: cu blugii rupți sau uzati.

Îmbrăcămintea țăranului avea menirea de a scoate în evidență frumusețea spirituală, nu pe cea carnală. Tinerii, pentru că au ajuns să prețuiască mai mult frumusețea exterioară, caută să o pună cât mai mult în relief.

Îmi este de ajuns să pun în oglindă cele două chipuri ale omului, din trecut și din prezent, ca să afirm fără rețineri că nu mergem spre un firesc al lucrurilor. Poate voi fi acuzat că sunt

învechit, că stau cu ochii închiși în fața lumii, că tare triști ar trebui să fie copiii mei atunci când se îmbracă, dar îmi doresc să nu fim lipsiți de bunul simț când ne alegem îmbrăcămintea.

Mai sunt persoane care susțin ideea potrivit căreia cu cât îți descoperi mai mult goliciunea trupului, cu atât te apropii de starea de dinainte de căderea în păcat, căci Scriptura afirmă „erau amândoi goi, și Adam, și femeia lui, și nu se rușinau” (Geneza 2, 25). Dar se pierde din vedere că trupul de dinainte de căderea în păcat nu este identic cu trupul de după păcat. Se uită că din momentul în care au căzut în păcat Adam și Eva „au cunoscut că erau goi, au cusut frunze de smochin, și-au făcut acoperământ” (Geneza 3, 7). Este un gest care arată că de acum încolo omul nu mai iubește nepătimăș. Și nemaiiubind curat, omul caută să se îmbrace, caută să nu fie transformat într-un obiect de satisfacere a poftelor.

Nu cer ca tinerii să se îmbrace precum cei din trecut, cer doar puțină decență. Luarea- aminte la cum ne îmbrăcăm nu înseamnă a sta pe loc, ci înseamnă a nu accepta dezmațul. Sigur, nu putem să oprim în loc timpul, în fiecare perioadă ceva se adaugă, ceva se pierde, dar îmi doresc să nu se piardă duhul măsurii.

Adrian COCOȘILĂ

26 iunie – Duminică – Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ioan, Episcopul Goției (Dezlegare la pește) – Duminica a II-a după Rusalii (a Sfinților Români) – Sf. Ev. Matei 4, 18-23 (Chemarea primilor Apostoli)

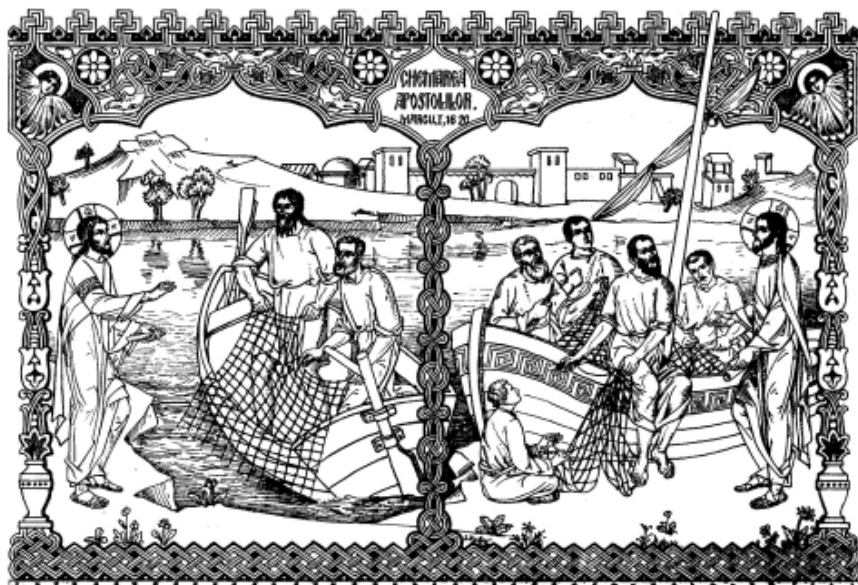
„În vremea aceea, pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor”.

Sfinții români – eroii credinței noastre strămoșești

Sfințenia Bisericii care vine de la Dumnezeu se arată și prin roadele ei, sfințirea și mântuirea oamenilor, care se observă cel mai bine în sfinți. Dacă nu am avea sfinți ar însemna că Biserica nu poate împlini chemarea pe care o adresează Mântuitorul tuturor: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Mt. 5, 48), reluată de Sf. Ap. Petru: „Că scris este: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (I Ptr. 1, 16). În această zi, Duminica a doua după Pogorârea Sfântului Duh, Biserica ne îndeamnă să împlinim cuvântul psalmistului care zice: „Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui” (Ps. 151, 1) și să-l laudăm pe sfinții care au odrăslit pe pământ românesc,

într-un fel sau altul, suntem chemați la Hristos. Și pentru noi, și pentru cei care vor veni după noi, sunt valabile cuvintele: „Veniți după Mine”, pentru că: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Mt. 24, 35). În cele ce urmează redăm numai câteva nume dintre sfinții români pe care îi găsim consemnați în calendarul bisericesc: 22 sept. – Sf. Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi, episcop de Rădăuți și Roman, mitropolit al Moldovei, în 1694 i s-a tăiat capul de către tătari; 27 sept. – Sf. Ierarh Antim Ivireanul, martirizat de turci în 1716; 21 oct. – Cuv. Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara, Nicolae Oprea Miclăuș, Preot Moise Măcinic din Sibiel și

Ioan din Galeș, mărturisitori și apărători ai ortodoxiei față de încercările de catolicizare din Ardeal, în sec. al XVIII-lea; în afară de Sofronie, toți ceilalți au murit în închisoarea Kufstein din Austria; 7 dec. – Sf. Muceniță Filoteea de la Curtea de Argeș, ucisă de tatăl ei pentru că împărțea mâncarea săracilor; 26 dec. – Sf. Cuv. Nicodim de la Tismana; 11 apr. – Sf. Ierarh Calinic de la Cernica, ale cărui moaște se găsesc la Mănăstirea Cernica; 12 apr. – Sf. Sava de la Buzău, înecat în râul Buzău în 372, pe vremea persecuției lui Atanaric; 3 mai – Sf. Irodion de la Mănăstirea Lainici; 12 mai – Sf. Mucenic Ioan Valahul, rob de către turci la vârsta de 15 ani (1659), cumpărat de un „sodomit” pentru scopuri necurate, se apăra ucigându-l pe turc, este dat soției acestuia, care voiește să-l treacă la mahomedanism și să-l ia de soț, întrucât

începând de la propovăduirea Sf. Apostol Andrei până astăzi. Dacă în Duminica trecută s-a făcut pomenire tuturor sfinților, știuți și neștiuți, unii cunoscuți și de oameni, alții numai de Dumnezeu, începând cu anul 1992, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca în duminica de astăzi să se pomenească sfinții români, care și ei sunt tot o expresie a darului Sfântului Duh, a sfințeniei care a lucrat în viața lor.

Iar dacă Sfânta noastră Biserică a rânduit ca să se citească astăzi, din Sfânta Evanghelie, pericopa legată de chemarea Apostolilor, este pentru că fiecare dintre noi,

refuză, este închis și spânzurat; 2 iunie – Sf. Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, caruia i se taie capul pe la 1330-1332, pentru că refuză să se lepede de Hristos; 16 aug. – Sf. Martiri Brâncoveni, Constantin Vodă Brâncoveanu și cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache, martirizați în 1714 la Constantinopol de către turci, pentru că nu s-au lepădat de credința ortodoxă și mulți alții. Pentru rugăciunile sfinților români și ale tuturor sfinților, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Părintele Gheorghe IONAȘCU

29 iunie – Miercuri – Sfinții Apostoli Petru și Pavel – Sf. Ev. Matei 16, 13-19

„În vremea aceea, venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci. Și le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri”.

Cuviosul Irodion, un nou sfânt în calendarul ortodox

Cuviosul Irodion s-a născut în 1821, în București, și a primit la botez numele de Ioan. La vârsta de 20 de ani, a intrat ca frate în Mănăstirea Cernica. Primește îngerescul chip al călugăriei pe 3 decembrie 1846, sub numele de Irodion.

În septembrie 1850 starețul său, Calinic, este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea. Cu acest prilej, Calinic ia cu sine, alături de alți viețuitori, și pe Irodion. În anul 1854 îl numește stareț al schitului Lainici. A păstorit cu mici întreruperi 41 de ani, între anii 1854-1900.

Menționăm că după moartea duhovnicului Sfântului Calinic, Irodion devine duhovnic al Sfântului Calinic. Cuviosul Irodion a trecut la cele veșnice pe 3 mai 1900.

Cuviosul Irodion a fost văzător cu duhul

A prorocit înainte de a trece la cele veșnice pustiirea mănăstirii Lainici. Prorocia sa a fost împlinită în toamna anului 1916, când trupele germane au transformat mănăstirea în grajd pentru cai. Abia în anul 1929 este readusă viața monahală prin purtarea de grijă a arhimandritului Visarion Toia.

Descoperirea moaștelor și canonizarea Sfântului Irodion

După șapte ani de la trecerea sa la cele veșnice, părintele Iulian Drăghicioiu primește binecuvântarea de la episcopie pentru deshumare. Astfel, au descoperit că trupul Cuviosului Irodion era neputrezit și izvorător de miresme (bine mirositor). A fost îngropat într-un loc mult mai adânc, iar în 1929, prin descoperire dumnezeiască, părintele Visarion Toia, starețul mănăstirii Lainici, le-a așezat într-un loc de taină. Din acel moment nimeni nu a mai cunoscut locul în care se aflau osemintele Cuviosului Irodion.

Pe 8 aprilie 2009, ÎPS Părinte Irineu, Mitropolit al Olteniei, a primit binecuvântarea Preafericitului Daniel să găsească moaștele Cuviosului Irodion. Sfântul s-a lăsat redescoperit pe 10 aprilie, iar moaștele sale au fost așezate într-o raclă de argint.

Trecerea Cuviosului Irodion în rândul sfinților a fost aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în cadrul ședinței de lucru din 29 octombrie 2010. Sfântul Sinod a hotărât ca ziua sa de prăznuire să fie 3 mai, ziua trecerii sale la cele veșnice. Canonizarea Cuviosului Irodion a fost proclamată duminică, 1 mai 2011, la Mănăstirea Lainici.

Cum se face trecerea în rândul sfinților

Actul prin care Biserica recunoaște, declară și așază pe credincioșii trecuți la cele veșnice în rândul sfinților poartă denumirea de canonizare. În primele secole, canonizările erau făcute de către fiecare Biserică locală, care avea în fruntea ei

un episcop. Proclamarea unui sfânt era realizată atunci când Dumnezeu își descoperea lucrarea Sa prin aceste persoane care urmau a fi canonizate. Astfel, Biserica proclamă sfințenia acolo unde Dumnezeu a binevoit s-o arate.

Ca cineva să ajungă să fie trecut în rândul sfinților, nu e nevoie de un anumit număr de ani de la moartea sa și nici de un anumit număr de minuni.

Pentru a fi ferți de necredință, autoritatea bisericească a fixat câteva criterii după care cineva poate fi trecut în Sinaxar. Din condițiile de fond amintim:

1. Ortodoxia neîndoielnică a credinței celui ce urmează a fi canonizat, ortodoxie păstrată până la moarte.

2. Proslăvirea lui de către Dumnezeu, manifestată prin moarte martirică pentru credință, prin puterea de a săvârși minuni și prin puterea de a apăra eroic Biserica Ortodoxă.

3. Răspândirea miresmei de sfințenie după moartea lui și confirmarea acesteia, prin cultul spontan acordat de poporul credincios.

Pentru a se afirma unitatea Bisericii în privința actelor de canonizare, s-au întocmit anumite rânduieli, care constau în acte formale de săvârșit cu ocazia canonizării solemne. Acestea sunt: instituirea unei comisii pentru cercetarea vieții persoanei ce urmează a fi trecută în rândul sfinților, întocmirea unui raport în care se aduc argumentele pentru canonizare, aprobarea de către Sfântul Sinod a raportului, pregătirea textelor liturgice (slujba Vecerniei, Utreniei, Acatistul) și icoana sfântului, întocmirea unui act sinodal de către Sfântul Sinod (care cuprinde motivarea canonizării, hotărârea Sfântului Sinod de a trece persoana respectivă în rândul sfinților, instituirea cultului public bisericesc, general sau local, fixarea zilei de sărbătoare a sfântului, trecerea lui în calendarul bisericesc și a slujbei lui în cărțile de ritual, precum și orânduirea ca anumite biserici să aibă hramul sfântului respectiv).

Ceremonia de proclamare a sfinților

În cazul descoperirii moaștelor sfântului respectiv, acestea sunt unse cu Sfântul Mir și așezate într-o raclă. Cu o zi înainte de a fi proclamat sfânt, se săvârșește ultimul parastas pentru el, se cântă acatistul și se face priveghere toată noaptea. După oficierea Sfintei Liturghii din ziua proclamării canonizării, se citește tomosul sinodal.

După citire, actul este semnat de toți membrii Sfântului Sinod. Se citește viața sfântului canonizat și se poartă în procesiune moaștele (acolo unde sunt) și icoana sfântului în jurul bisericii. După procesiune, racla sau, în lipsă acesteia, numai icoana sfântului este așezată în biserică, la locul cuvenit.

După proclamarea canonizării, este publicat actul sinodal de canonizare și este trimis către toate Bisericile Ortodoxe Autocefale. Se tipărește viața sfântului, se înscrie sărbătoarea în calendar și în cărțile de cult și se răspândește icoana sfântului în popor.

Adrian COCOȘILĂ

PĂHĂRELE CU NECTAR

Așteptarea

de Dumitra Groza

Mulțumescu-Ți, Ție, Doamne,
Pentru cât m-ai ajutat!
Nu m-ai părăsit o clipă
Și de rele m-ai scăpat!
Am simțit în permanență
Grija pe care mi-o porți
Și în orice-ncurcătură,
De când eram o copilă.
Mă gândeam de multe ori
Că nu merit a Ta milă
C-am făcut multe greșeli,
De când eram copilă.
Am uitat de-atâtea ori
Să mă rog cu sânguință:
M-am ancorat în lumesc
Și am pierdut a mea credință.
Când eram la ananghie
Mi-aminteam atunci de Tine,
Iar Tu, plin de bunătate,
Nu Te-ai lăpădat de mine!
Ai bătut mereu la ușa
Sufletului meu pustiu
Și cu multă-ncredință
M-ai așteptat să-mi reviu.
Au trecut atâtea ani
În care-am tot lenevit.
Tu mi-ai dat prea mult răgaz
Din somn să mă fi trezit.
Încă sperî c-o să-mi revin
Și să umblu pe-a Ta cale,
Că iubesti atât de mult
Făptura mâinilor Tale!

Printre stele...

Niciodată nu mai văzusem niște ochi atât de mari și triști. Și culoarea lor... ca a nisipului. De multe ori m-am gândit la asta... culoarea nisipului și asprimea lui.

Niciodată nu mai auzisem o asemenea poveste. Sau, poate modul în care era spusă.

El, Minu, căci așa îi spuneau puținii prieteni de joacă (de la Cosmin), rămas orfan, fusese crescut de bunicul său cu multă trudă și deseori din mila celorlalți. Dar acum se simțea mai singur ca niciodată, căci bunicul, care-i fusese și tată și mamă, își luase cu câteva zile mai înainte rămas bun de la el, cu lacrimi în ochi și buze tremurânde. Îi spusese atât de firesc – și Minu doar cuvintele acestea le mai auzea lovindu-i întreaga ființă, ca dangătul unui clopot seara, când liniștea îi sporește gravitatea: Vezi stelele acelea, copilul meu? De acum voi locui printre ele. În fiecare seară să-ți ridici mânuțele în rugă și eu le voi coborî pe ale mele spre tine. Nimic nu ne va despărți vreodată.

Și copilul îl întrebase: De ce nu mă iei și pe mine, bunicule?

Dar trist, sfâșietor de trist – gura bunicului rămăsese încleștată mai înainte să vină răspunsul. Doar ochii, larg deschiși, ca și când ar fi vrut să-l cuprindă pe micuț, erau ațintiți asupra lui cu atâta dragoste și dor; și ei... atât de cenușii – ca nisipul... ca nisipul: liniștiți și aspri.

Acum, când îmi povestea toate acestea, mă ținea de mână cu mânuțele lui mici și neputincioase, voind parcă să-mi ceară socoteală pentru tot ce i se-ntâmplase.

Se uita cu privirea-i goală, dincolo de care se întrezărea un suflet pustiit de copil maturizat înainte de vreme și de pe buzele lui, ca o albină ce-și ia cu greu zborul de pe o floare, sub povara polenului, nu mai zburau decât încet, încet, stins și dureros cuvintele: de ce? de ce?...

Ce să-i fi răspuns în asemenea clipe? Am încercat să-i susțin

privirea pentru câteva secunde și am simțit cum și-a odihnit griul ochilor și am bănuț cum lacrimile ce-i curgeau acum încet îi liniștesc ființa și mă despovărează pe mine, care nu știam ce să răspund.

Lacrimile lui grăiau pentru mine și lacrimile mele îi deslușeau taine pe care eu însămi nu le-aș fi înțeles niciodată.

Și atunci, împreună, am simțit prezența lui Dumnezeu, Cel care răspunde tuturor întrebărilor și liniștește până și cele mai tulburate adâncuri.

Mult timp am resimțit căldura palmelor mici în mâna mea și am certitudinea că liniștea ce ne cuprinsese era un semn că vorbele bunicului său se împliniseră. Mâinile lui, de acolo, dintre stele coborâseră spre ale noastre, ochii lui ne priveau de acolo cu dragoste...

Monica BUȚU

Asociația Creștin-Ortodoxă „Provita pentru născuți și nenăscuți” Filiala Gorj
Bulevardul Republicii, nr. 1 (Magazin “Candela”- mansardă), Tîrgu-Jiu, jud. Gorj
Telefon: 0727.781691; www.ProVitaTarguJiu.ro; E-mail: provitatj@gmail.com

Scrisoare de 1 Iunie, adresată medicilor ginecologi

Doamnă doctor/Domnule doctor,

Vă rugăm ca în această zi frumoasă, de 1 Iunie, cunoscută în toată lumea ca o zi dedicată copilului, să nu faceți vreun avort.

Mai ales un medic are date științifice suficiente ca să-și dea seama că un copil din burta mamei este un copil care trăiește, simte, se bucură și va deveni om matur ca noi.

Tehnologia modernă are posibilitatea să arate oamenilor, în diferite stadii ale sarcinii, felul cum se bucură de viață un copil în burta mamei sale. El se bucură într-un mod cu totul asemănător ca noi, cei născuți.

Geneticienii știu, prin știința lor nobilă, că, de la concepție, un copil are toată zestrea genetică ce-i permite să aibă o evoluție firească de la concepție până la maturitate. Prin vocea dvs., aceste lucruri ar căpăta o mai mare greutate. Mamelor, care în ziua de 1 Iunie vin în cabinetele dvs. pentru avort, spuneți-le aceste adevăruri.

Desigur că, dacă avem un dram de credință, toate aceste date vin să ne confirme sentimentul cu care ne-am născut, acela că un om este om de la concepție, din burta mamei.

Omul este un dar făcut peste puterile noastre, făcut de Dumnezeu nouă, dar pe care trebuie să-l prețuim cu toată iubirea de care dă dovadă sufletul nostru.

În România, mai ales după 1990, a fost vărsat prea mult sânge de copil. Datele pe care le avem

(www.provita.ro) arată că mai mult decât oriunde în lume, femeile românce, ca și cei din jurul lor, tați, bunici, medici, au pe conștiință copii omorâți prin avort. Actualmente, statisticile arată că femeile au 3-4 avorturi în toată perioada fertilă.

Omul, în orice moment al vieții sale, se poate îndrepta cu fața spre Dumnezeu. Mărturisirea

Avortul oprește o inimă care bate

Inima copilului tău bate de la 4 săptămâni.

O campanie
PRO VITA
BUCUREȘTI
www.provitabucuresti.ro

(Spovedania), în primul rând, îl poate ajuta să scape de povara din suflet.

Este momentul ca și dvs. să dați o mână de ajutor la îndreptarea lucrurilor din România. Poziția dvs. de medic, mai ales de medic ginecolog, are o mare însemnătate pentru informarea celorlalți, în legătură cu avortul. Dar cel mai important lucru pe care îl puteți face este să mărturișiți public și să nu mai faceți avorturi. Știm că vă cerem un lucru foarte important pentru cariera dvs. Poate pentru că veniturile familiei dvs., de care depind copiii dvs., ar putea fi puse în pericol.

Cu atât mai mult, gestul dvs. va avea o greutate și mai mare. Iar dacă veți reuși, veți fi un om aproape mântuit.

Noi, prin această scrisoare, nu facem decât să vă rugăm ca, cel puțin în această zi de 1 Iunie, zi în care ar trebui să ne gândim atât la copiii născuți, cât și la cei nenăscuți, cu aceeași măsură a dragostei noastre, să nu faceți avorturi.

Să vă ajute Dumnezeu!

Cu încredere,

Buțu Radu-Bogdan

Bucate mănăstirești

Cartofi la cuptor (de post)

Ingrediente:

cartofi, pesmet, susan, boia dulce, boia iute, sare, piper, ulei.

Mod de preparare:

Curățăm cartofii; îi tăiem în bucăți mari și îi fierbem pe jumătate în apă cu sare, apoi îi punem pe o farfurie și îi stropim cu ulei, condimentăm cu sare și piper. Separat, amestecăm pesmetul cu boia și susan. Tăvălim bucățile de cartofi prin acest amestec, apoi îi punem într-o tavă de cuptor tapetată cu hârtie de copt, mai stropim cu oleacă de ulei și dăm la cuptor pentru circa 30 de minute. Se servesc calzi cu salată de orice fel sau mujdei.. Poftă bună și

+++ DOAMNE AJUTĂ! +++

Mihail Popa

Cuvânt filocalic

Scriptura de aceea ne îndeamnă să dobândim cunoștința lui Dumnezeu, ca să-I slujim Lui cum se cuvine prin fapte.

(Sfântul Marcu Ascetul – *Filocalia* vol. I)

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 5 iunie: Film despre Părintele Arsenie Boca, orele 17,00.

12 iunie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 15.

19 iunie: Discuții pe teme filocalice.

26 iunie: Acatistul Sf. Apostoli Petru și Pavel.

INFO: 0727.78.16.91

Periodic gratuit cu apariție lunară, în tiraj de 150 exemplare